

això no li ha de desplaure, que l'obra potser guanyaria —i fóra molt més fàcil de representar-la— si es suprimia el tercer acte i s'allargués el final, o si de l'acte tercer se'n fes un quadre, que, junt amb el final, fessin en conjunt un tercer acte. L'acció fóra més concentrada, i l'atenció del públic no es desviaria com ara és molt possible que es desviï, sobretot quan la interpretació no sigui a càrrec d'artistes molt bregats.

Acabem aquestes notes fent un calorós elogi dels nostres aficionats. Se'l mereixen. Se'l mereixen, tot i que en alguns moments del tercer i quart actes hom s'adonava de la manca de cohesió, de la poca seguretat, a ben segur per la manca d'assaigs, la qual cosa els espectadors no poden trobar bé per excuses que es donin.

Posem a primer lloc les senyorettes Mercè Gelabert i Josefa Vinyoles. A aquesta, per la seva dicció i interpretació d'un paper tan difícil com és el de Senyora Isabel i a aquella per la vivacitat i alegria i naturalitat amb que interpretà el paper de Tina. La seva presència a les taules ho omplia tot i hi donava una quantitat de vida considerable. Esmentem també amb elogi —amb merescut elogi— Maria Garrell (Julieta) i Antònia Pineda (Veïna) i a Maria Tapias, Dolors Vilà, Conxita Molins i Elisa Bellonch; aquestes quatre sobretot per les dificultats casi insuperables de vèncer que oferien els personatges que varen haver d'interpretar.

De l'elenc masculí, tal com sempre senyalem el treball meritíssim dels dos galans, Enric Gubern i Sabes Fuster, que donaren vida als papers d'Angel i Salvador com dos excel·lents actors; i el de Patrici Valls, que va delectar el públic amb la seva interpretació del Senyor Lleó; i Pau Fuster, (El Fill de casa bona); i Andreu Soldevila, Joan Pou, Manuel Cola, Alfons Amador i Ramon Garrell. Tots són mereixedors del nostre elogi, com ho foren dels aplaudiments del públic, que esclataren en qualques escenes i al final de tots els actes i que en acabar-se l'obra obligaren a Lluís Capdevila a dir unes paraules de regreïament que el públic subratllà amb una nova ovació.

D'aquest gran èxit aconseguit per Lluís Capdevila a Granollers i pel Quadre Escènic de La Unió Liberal en aquesta commemoració del 14 d'Abril, n'ha participat el nostre company Amador Garrell, director del Quadre Escènic i intèrpret del paper de Senyor Miquel.

A ell i a tots els felicita aquest séu
SPECTATOR

LLANTERNA

En aquesta secció només seran comentats aquells films que siguin presentats als nostres cinemes i que al nostre entendre en siguin mereixedors al marge de les conveniències de les empreses.

I ara, què?

Diuenge passat vam anar al Majestic sense cap partit pres sobre la vàlua d'una pel·lícula anunciada. Es tractava de «I ara, què?», títol d'una novel·la que no hem llegit, com tampoc no hem llegit cap crítica sobre el film del mateix nom.

En aquestes condicions singulars vam admirar la projecció del film. Diem vam «admirar» perquè realment feia molt temps que no havíem fruit d'allò que s'anomena una bona pel·lícula com la de què tractem.

Ignorem si el novel·lista ha sabut donar a la seva obra el contingut humanísim i ha sabut jugar els elements dramàtics com Franck Borzage en aquesta producció, però ens hem fet promesa de llegir la novel·la per veure si repetim la sensació artística que el film ens ha reportat.

L'acció comença quan la protagonista —paper interpretat per la bellíssima Margaret Sullavan— sent la impressió d'anar a ésser mare, i acaba amb el naixement del fruit del seu amor. En aquest temps esdevenen les desventures de la parella amorosa que són tot el film.

L'obra és d'un fons social i humà ple de dramatisme i ens presenta la tragèdia dels sense feina, empesos a la lluita per la vida en condicions angunioses, sempre arran de caure en l'abjecció o en la desesperació. Els herois del film s'escapen d'ambdós perills gràcies a la inflexible dignitat i noblesa d'ell —Douglas Montgomery ho matisa molt bé— i a l'insubornable amor d'ella que s'hi ha lliurat absolutament, sense reserves, d'una manera corprenedora i ingènua.

Diríem sobre aquest film, que per primera vegada veiem al cinema una autèntica representació de la moral actual. Els personatges tots són trets de la vida moderna de les grans ciutats. Adhuc aquell «maqueraux», cínic i bona persona, se'ns fa simpàtic pel seu amor desinteressat per la protagonista.

**Hí ha qui diu que els rellotgers
són tots ells papa-diners;
mes això mai s'ho creuran
els que a Can Clot compraran.**

Rellotgeria i Perfumeria Clot
Anselm Clavé, 11 : Granollers

Es realment una pel·lícula notable, bellament realitzada per Borzage, el qual té moments genials, sobretot en aquelles escenes de l'idil·li en un parc públic que desperten en l'espectador la tendresa que el novel·lista a ben segur es proposa amb la seva obra.

XIXU

Caterina de Rússia

Segueix la ratxada de biografies i vides novel·lades en la producció cinematogràfica. I altra vegada la figura de la reina Caterina de Rússia ha estat portada a la pantalla.

Ara li ha tocat el torn a Alexander Korda, el gran director, i a Elisabet Bergner i Douglas Fairbanks Jr. com intèrprets d'aquest nou film que suara hem vist al Casino; un film de la millor qualitat.

Aquesta obra, pel seu ambient i l'alta intel·ligència que ha presidit en la seva realització, ens ha recordat «Enric VIII d'Anglaterra», que veiérem l'any passat. En ella hi és recollit un moment només de la vida de la reina Caterina: el lapse de temps que va des del seu casament amb Pere III, cruel i desequilibrat, fins que, empesa pel seu talent i la seva ambició, tant com per la decepció que li produeix la vesània del seu espòs, es decideix a erigir-se en reina i a prendre-li el ceptre i la corona.

Diem que el realitzador d'aquest film ha sabut donar a la ficció escènica un gran to i una gran noblesa i que ha fet de la figura de la reina Caterina una gran dona i una gran reina. Així mateix és remarcable el contrast del rei dèspota i degenerat amb la reina que té un concepte més digne de la vida i sobre tot de la reialesa. Educada en un ambient de sensillesa i de severitat, ella creu que la reialesa és la força directriu dels pobles, i per això, reina més que dona, per ella primer és el seu poble, del qual aconsegueix fer-se adorar.

D'aquest film, ens cal remarcar, a part la seva realització, senzillament admirable i la seva fastuosa presentació, la interpretació que donen als dos personatges principals l'actriu i l'actor que havem esmentat abans. Llur treball és notabilíssim: digne d'ésser admirat.

* * *

En el mateix programa figura un altre film, aquest de Anny Ondra, que, tot i ésser una beneiteria, arriba a fer-se suportable i fins diríem agradable per la gràcia de l'actriu i la seva bellesa.

AGEA

Granollerí: Subscriu-te a LA GRALLA

LA GRALLA és el periòdic dels granollerins